

Barevná planeta bořila pověry, číslo třináct už není nešťastné

Vůně, rytmy, chutě i labuť pobavily, potěšily i překvapily na 13. Barevné planetě v Ústí

EFEKTNÍ VYSTOUPENÍ předvedly účinkující festivalu Barevná planeta 2012. Vietnamské dívky tančily s klobouky, mongolská kráska ukázala svou mrštnost i šarm a ústecká primabalerína Rita Plešková nečekaně mimo program předvedla umírající labuť. Foto: Deník/Radek Strnad

ZÁBAVA

RADEK STRNAD

Ústí nad Labem – Pár tabu či pověr padlo se zdařilým víkendovým festivalem Barevná planeta 2012, který si užily za více než osm hodin v ulicích a na náměstích Ústí tisíce lidí. Mezi 14.00 a 16.00 bylo v atriu magistrátu, který vždy na Planetě patří dětem tak plno, že projít byl úkol nad lidský. Díky akci, na niž přijely stovky cizinců žijících v ČR, už neplatí, že třináctka je nešťastná. Byl to 13. ročník, ale vše včetně počasí mu přálo.

Smolná dvanáctka

„Nešťastná třináctka? V Angole máme nešťastnou dvanáctku. To byl minulý ročník Planety – a stalo se tu něco?“ smál se Afroameričan Frederico Kisady z Prahy, který festival opět uváděl.

Protože jsme opět poznali kulturu i tradice cizinců a krmili se jejich dobrotami, máme k nim zase blíž. Možná jim i ženy záviděly exotický pestře šaty. Bylo jedno, zda šlo o dívky z Mongolska, Afriky, Brazílie či Vietnamu. Všem

kráskám to slušelo! Tabu padlo i díky úchvatnému vystoupení Rity Pleškové, primabaleríny ústeckého Severočeského divadla, na „rockové scéně“ Planety na Mírovém náměstí. Vždyť kdo by čekal, že zde tato křehká žena po koncertě romské rockové skupiny Bitumen beat zatančí v bílém své skvělé číslo, umírající labuť?!

Labuť po rockerech

„Z vystoupení našeho baletu jsme na Planetě udělali tradici. Je to i výzva, představit se jinému publiku, než které běžné do divadla chodí,“ vysvětlil Vladimír Nečas, šéf baletu Severočeského divadla v Ústí. „Dnes soubor jel na vystoupení Cikánské kořeny/i na festival do Opavy, ale naše primabalerína Rita Plešková v něm netančí. Je tedy zde a potěšil mě ohlas, potlesk publika,“ svěřil se šéf baletu.

„Na Barevné planetě jsem tančila poprvé. Bylo to příjemné. Jiné prostředí a atmosféra, lidé i nahlas mluvili, ale to jsem nevnímala. Soustředila jsem se na roli. Ale potlesk množství lidí dokázal, že je to bavilo,“ byla ráda. Barevná planeta byla i větší

pohoda pro autora těchto rádek a většinu oslovených návštěvníků. „Je tu dost lidí, ale na zábavu není čas. Baví mě pomáhat kamarádovi z Číny prodávat jídla, zájem o ně je velký. Jsou tu lidi z různých zemí, potkávají se tu, v tom je to dobré. A je tu hodně zábavy pro malé děti,“ tvrdil spokojeně Patrik Havlíček z Ústí.

„Máme kuřecí nudle s bamusem, sladkokyselou polévku, jarní rolky se zeleninou a bambusovými výhonky, kuře v těstíčku. Krevety i dýňové koláčky už jsou vyprodané...“ zdaleka nekončil výčet nabídky. Nakoupit tu byla skvělá volba u něj, makedonská vína u vedlejšího stánku (také dali ochutnat) či masové taštičky z Mongolska. Voněly, chutnaly, nebyly drahé – ideální kombinace.

Tanečnice z gumy

Na hlavní scéně na Mírovém náměstí přibýly ukázky tanců, program tak pořádající ústecká Poradna pro integraci cizinců zpestřila a přiblížila veřejnosti. „Skvělé byly tanečnice Habibi z ústeckého domu dětí a jejich host, Mona z Liberce,“ řekl moderátor Frederico, co ho bavilo. „Byla

gumová, ta snad ani nemá žádné kosti,“ zářivě se smál. Program menšího pódia na Lidickém náměstí naproti Severočeskému divadlu modeloval známý český herec Leoš Noha, který začínal v Činoherním studiu v Ústí.

„Když mě pořadatelé řekli, jestli bych tu dnes nemohl být, nechtělo se mi. Budu vám to kazit, tvrdil jsem. Ale je to zábava,“ řekl. „Docela legrace,“ okomentoval pak Leoš Noha (hraje mj. v seriálu Helena na Nově) český rekord ve vypuštění 2012 barevných balonků přímo z Lidického náměstí na Barevné planetě. Rekord pořádalo ústecké muzeum.

Klobouky a deštníky

„Předvedly jsme tu dnes tanec tradiční i moderní. Klobouky máme přivezené až z Vietnamu, deštníky jsme přidaly, aby to bylo pestrobarevné,“ řekla Deníku usměvavá pohledná tanečnice Pham Thi Minh Thu. U velkého pódia roztančili publikum česko-britští The Chancers či reggae parta Uranggan Andrew z Ústí. „Pěstuj dál, nemá cenu aby ses bál. Nebuď lakomej a všem dej,“ zpíval tu jeho líder Ondra. A publikum s ním.

Sólo pro Lu? Dojetí. Úzkost. Humor. My

Může mít současná čínská rodina i **dvě děti**? No jistě, ale jsou na to **dost přísná pravidla**. Jaká? Například **nesmí to být dvě holčičky**

MINIROZHOVOR

RADEK STRNAD

Ústí nad Labem, Praha – Sólo pro Lu, úžasné emotivní představení čínské herečky i zpěvačky Jing Lu, uvedlo v pátek večer Činoherní studio. Byl to doprovodný program multikulturního festivalu Barevná planeta 2012.

Vedle něj ten večer hrálo Severočeské divadlo taneční inscenaci Cikánské kořeny/i, které má i Cenu Thálie. Mělo vyprodáno, Sólo pro Lu vidělo méně početné, ale také vděčné publikum. Jing Lu i režisérku Janu Svobodovou, obě působí v pražském Divadle Archa, ocenil velký potlesk.

„Málokdy pláceme před lidmi. Slzy schováváme uvnitř,“ řekla Jing publiku. „Co byste do mě nikdy neřekli?“ ptala se. „Umím lhat a v krajním případě bych dokázala i zabít!“ prozradila. „Mám ráda zvuky svého města Wang,“ řekla a hned je začala vyrábět, aby předvedla atmosféru místa, kde se narodila. A odkud před více než 15 lety přišla.

Hrála také o svých rodičích, kteří již nežijí. „Tuto inscenaci věnuji jim,“ řekla pro Deník Lu, vlastně Jing. „Lu je přijmení. Ani vám by se nelíbilo, kdyby vás oslovovali třeba Dlouhá,“ vysvětlila herečka. Popsala také složité pravidla, podle nichž (ne)smí mít rodiny v Číně dvě děti a více.

V publiku seděla ten večer také Nataša Gáčová z ústeckého Činoherního studia. Hraje zde také v monodramatu Byly jsme tam taky, i proto Deník zájímalo, jak na ni představení Sólo pro Lu zapůsobilo.

Prozradte, co s vámi udělala inscenace čínské herečky Jing Lu?

Sólo pro Lu mě velmi nadchlo. Jsem ráda, že nám festival Barevná planeta umožnil tuto inscenaci v Ústí vidět.

Minimálně pětkrát mě během inscenace zamrazilo, párkrát jsem se i smála. Zkrátka to, jak Jing dokázala ze zcela běžného vyprávění přejít do reálné situace, ze které až mrazilo, a pak z toho zase odejít, bylo výborné.

**I vy děláte představení podobného typu, byť sevřenější tvar. Vza-
la jste si z té její i něco pro sebe?**

Určitě, začátek představení byl výjimečný, emotivní: Protagonistka stojí před námi ve velké blízkosti možná 2 minuty, možná 5 minut, nevím. Poté to komentuje: „A to je existence na jevišti. To je to nejtěžší, co jsem se musela naučit.“ A další dvě minuty stojí, dívá se. To pro mě je velmi přínosné, ona říká velkou pravdu. Už jen to, že si to na začátku takto odůvodní, ukazuje, co to je stát před lidmi. Divák je z toho rozpačitý a ona si to musí vydychat, ustát si to.

Může svou hru s hrou Lu srovnat?

Má a její hra se dost liší. Ona vypráví vlastní příběh, já použila literární předlohu.

V Sólu pro Lu je dost vtípků, co s vámi dělá humor představení?

Humor Jing Lu je strašně čistý, není okázalý. Vždy vše jen „naťukla“, v tom je roztočilost a humornost její inscenace. Byla velmi jemná a strašně věrohodná. Treba když Lu představovala dítě, které si hraje a pláče v Číně. Bylo to pravdivé a uvěřitelné, zajímavé. Vyvolalo to ve mně pocit laskavosti.

ČÍNSKÁ HEREČKA Jing Lu představuje v inscenaci „Sólo pro Lu“ svou maminku, která za dveřmi tělocvičny sleduje dívčin konkurs na baletku. Tou jako šolačka chtěla být. „Tlustý pas, krátký krk, tlusté nohy i ruce,“ zněl neúprosný verdikt komise. Foto: Deník/Radek Strnad

Kanadu i USA během léta dobře bavilo DVD Litvínov

V Chicagu zažilo litvínovské Docela velkého divadla také **potlesk ve stoje**. Herci se domů vrátili nadšení. Fotogalerie: ustecky.denik.cz

NAŠI ZA KOPEČKY

RADEK STRNAD

USA, Kanada, Litvínov – Svou již 17. sezonu zahájilo Docela velké divadlo Litvínov (DVD) netradičně. Bylo to v kanadském městě Ottawa. „Na pozvání prezidenta české krajské asociace Ladislava Kubáta jsme zde 7. srpna odehráli svou osm let starou úsměvnou inscenaci slavného baletu Labutí jezero. Zahájili jsme tak své americké turné,“ ohlédla se Jana Galinová, dramaturgyně, autorka představení i herečka DVD. „V Kanadě jsme odehráli

pět představení. Kromě jiného také ve francouzské části Kanady v Quebecu a na mezinárodním festivalu divadel v Almonte (mimořádně rodiště „vynálezce“ basketbalu). Hosty obou představení v Ottawě byli i český a slovenský velvyslanec, od nichž se divadlu dostalo cenného uznání,“ oprávněně se Deníku s radostí v hlase chlubil Jana Galinová.

Přes hraniční přechod na slavných Niagarských vodopádech pokračovalo Docela velké divadlo do USA. Státům zahrálo v Chicagu a v New Yorku další čtyři představení.

Vedle Labutího jezera, určeného především americ-

PŘED ČESKÝM DOMEM. V New Yorku na Manhattanu se vyfotila část souboru DVD Litvínov. Ty kulisy jim sluší, že? Foto: Daniela Vančurová

kým divákům, jsme přivezli českým a slovenským krajanům představení sestavené z českých písniček.

„Za představení a workshop v Českém domě v New Yorku, který si Češi v roce 1897 postavili na východním Manhattanu na 73. ulici, ale také za své písničkové představení v Bohemian Hall v Astorii v Queens (objekt rovněž postavili Češi, ale „až“ v roce 1922), jsme sklídili bouřlivé ovace,“ ráda vzpomíná dramaturgyně na tyto nezapomenutelné chvíle.

V Chicagu, ve slavné restauraci a kulturním centru Klas na Čermákově ulici, kam rád chodil hrát karty Al Ca-

pone (Čermák byl významný chicagský starosta českého původu, Klas byl americký podnikatel českého původu, který veškeré dřevo na stavbu svého kulturního centra přivezl z Čech; Alphonso „Al“ Capone byl nebezpečný chicagský gangster), sklídily hry DVD ovace stojících diváků. „To je pro herce ta největší odměna. I když k zahazení nebyl ani pravý americký steak, který na nás po představení čekal,“ uvedla Jana Galinová.

DVD na americkém kontinentu hostovalo díky Ústeckému kraji a firmě Litvínovská uheľná, které Docela velké divadlo s městem Litvínov dlouhodobě podporují.